

[Fibiger.]

have betydning for fremtiden, at det i rigsdagstidende står at læse, hvad sagkundskaben har sagt om denne sag, og hvad man har sagt fra rigsdagens side. Jeg kan jo ikke vide endnu, hvordan stillingen er her, men jeg har et vist indtryk deraf gennem det, indenrigsministeren har udtalt til bladene, efter at vi har fremsat dette forslag.

F. eks. siger Den almindelige danske Lægeforening, Dansk Psykiatrisk Selskab og Danske Psykiateres Organisation:

„Medens man i tidligere tider, hvor behandlingen af sindssygdomme væsentlig indskrænkede sig til plejen, måtte lægge hovedvægten på at finde rolige steder i naturskønne omgivelser, hvor patienterne kunne plejes ofte for resten af livet, har den betydelige udvikling inden for psykiatrien i de senere år medført en række aktive behandlingsformer, der nærmer psykiatrien til de andre grene af det lægevidenskabelige område og nødvendiggør et intenst samarbejde med speciallæger fra andre felter. Røntgenundersøgelse af hjernen og dens hulrum, malariabehandling, operationer på hjernen, behandling af forgiftninger og en række andre forholdsregler kræver samarbejde med speciallæger fra andre af medicinens områder.“

Man ser, at der her er tale om noget helt andet end det, man tidligere forstod ved et sindssygehospital, der i virkeligheden nærmest var en plejeanstalt. Nu er det sådan, at man ved dette sammenspil mellem sindssygelægerne og speciallægerne i mangfoldige tilfælde kan helbrede de sindssyge.

Professoren i psykiatri siger følgende:

„Psykiatrien har tidligere gennem lang tid været et meget stillestående speciale, der nu endelig er gået over i en særdeles aktiv fase, og det vil betyde et alvorligt handicap for den udvikling, som dansk psykiatri ubestrideligt er i nu, dersom et nyt sindssygehospital placeres efter ganske forældede retningslinier. De indlagte patienter vil være dårligt tjent dermed.“

Da planen om et nordjysk sindssygehospital bygger på en kommissionsbetænkning, der, som jeg nævnte før, fremkom i 1944, kan man være helt overbevist om, at hvis det var nu, man skulle tage stilling dertil, ville den blive en helt anden.

Jeg synes også, at når rigsdagen tager bestemmelse om, at et sådant sindssygehospital skal ligge f. eks. i Nordjylland, så bør det være sagkundskaben, der afgør,

hvor det rigtige sted er. Jeg vil ikke tro, at der ville gå noget af rigsdagens prestigetab derved, idet der for denne let kan komme til at spille lokale forhold ind, som gør, at man ikke når til det rigtige.

Når vi har rejst sagen, vil enhver kunne forstå, at det er på et rent sagligt grundlag, og at det er ud fra den betragtning, at partipolitik ikke spiller nogen rolle i et sådant spørgsmål. Det, det her drejer sig om, er, at de syge får de bedst mulige vilkår at leve under og de bedste chancer for at blive kureret. Om sindssygehospitalet så skal ligge i Brønderslev, ved Dronninglund, Aalborg eller Hjørring må afgøres ud fra, hvad der er det bedste for de syge, og jeg tror ikke, at nogen efter at have læst den pjece, som lægerne har sendt ud, er i tvivl om, at sindssygehospitalet må lægges i nærheden af et centralsygehus, hvor man har alle de specialister og alle de midler, som skal til for, at patienterne kan blive behandlet på bedst mulig måde.

Jeg vil gerne spørge den højtærede indenrigsminister, hvilken sagkundskab der egentlig står bag det, der er vedtaget. Jeg er formand for kolonien Filadelfia og har der haft lejlighed til at tale med mange læger og komme i forbindelse med forskellige mennesker, men jeg er ikke sagkyndig. Det er derimod lægerne og psykiaterne, der har med de ting at gøre, og derfor synes jeg, at man skal tage hensyn til deres mening. Jeg er da også helt overbevist om, at de læger, der sidder her i salen — der er jo fire, deriblandt endda formanden for sundhedsstyrelsen, medicinaldirektøren —, er helt enige med de læger, der har henvendt sig om sagen. Det ærede medlem hr. Viggo Starcke, som jeg tidligere har talt med om denne sag, har givet udtryk for, at han mener, at det er helt forkert, hvad der er sket, og at sindssygehospitalet burde placeres et andet sted.

Når vi har stillet dette forslag til beslutning, er det i virkeligheden kun for at opfordre indenrigsministeren til at tage spørgsmålet op påny på grundlag af de saglige og lægelige synspunkter, der er kommet frem, sådan at man kan opnå de bedst mulige kår for disse syge, der hører til de sværest belastede i vort samfund.

Indenrigsministeren (Smørum): Lad mig straks sige, at de argumenter, der fra lægernes side er anført for en ændring af lov nr. 205 af 4. juni 1947, kan jeg efter den undersøgelse, jeg har foretaget af sagen, ikke tiltræde.

Jeg kan oplyse, at i det kommissorium,